

mangle Forplejningspersonale. Man stillede i Bero den Forandring, der er absolut nødvendig, naar man skal udbytte det værnepligtige Personale, nemlig Forandringer i Maaden, paa hvilken Uddannelsen af Reserverintendantter skal finde Sted. Jeg har tidligere tilladt mig at ophjse, hvorledes Forholdet var i Fjor; det er klart, at saaledes som det er nu, er det snarere blevet værre end bedre. Det har vist sig, at i Tilfælde af Mobilisering vilde man til 167 Regnskabsposter kun kunne disponere over 63 uddannede Kræfter. Nu spørger jeg, om det staar i Forbindelse med Politit, at man vil sørge for, at Hærens Udledninger kunne faa det Brød, den Føde, de Klædningsstykker, der ere nødvendige. Nej, det er noget af det mest realistiske, der er til, og har intet som helst med Storpolitit at gøre. Derfor kan jeg ikke se rettere end, at hvad enten de Herrer tilsigte Bøparelse eller ikke, er det noget, de skulde den bestaaende Ordning i Hæren at give den det Supplement, som er nødvendigt, saaledes at Forplejningen i Tilfælde af, at Hæren kommer paa Feltfod, kan være betryggende. Der var Hyl nok i de tidligere Krige, over at Forplejningsvæsenet da ikke var tilfredsstillende ordnet. Der har været gjort gentagne Forsøg fra Krigsbestyrelsens Side paa at faa det ordnet, og mine Herrer, jeg kan ikke se rettere, end at det er en Pligt, de skulde Hæren og de værnepligtige, at tage disse Sager op til Forhandling. Derfor kan jeg for mit Vedkommende ikke andet end opfordre de Herrer til at stemme for Overgangen til anden Behandling af det her foreliggende og de følgende Lovforslag, at sende dem til Udvalg, og paalægge de Medlemmer, der komme ind i Udvalget, virkelig at tage Sagen under alvorlig og grundig Forhandling.

Krigsministeren (Bahnsen): Ja, efter de Ytringer, der nu falder fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (C. Thomsen), har jeg ikke meget at tilføje. Jeg vilde ogsaa være gaaet lidt ind paa det Spørgsmaal, som foreligger, nemlig Lovforslaget om Ordningen af Forplejningskorpset. Jeg vilde selvfølgelig ikke være kommen ind paa den storpolitiske Debat, som har udspondet sig, thi jeg tror ikke, at det fører til noget Resultat at fortsætte den yderligere her i Dag. Med Hensyn til Realiteten skal jeg ikke komme nærmere ind paa Sagen, end det allerede er slet af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds. Men jeg vil dog gøre et Par Bemærkninger. I og for sig kan det jo i

Djeblikket være Krigsbestyrelsen temmelig ligegyldigt, om man gaar den ene eller den anden af de Bøje, her er Tale om, enten man — som fra den ene Side antydet — vil slagte Forslaget, om jeg saa maa sige, eller man — som paa den anden Side antydet — vil lade det komme i et Udvalg, som ikke skulde undertaste det nogen egentlig Behandling, dette vilde altsaa væsentlig være, hvad man kan kalde en demonstrativ Behandling. I og for sig er det mig altsaa ligegyldigt. Men jeg vil dog sige, at naar der fra visse Medlemmer — som f. Eks. fra det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgfres (Hørup) — saa stærkt er urgeret, at det, man skal arbejde paa, er at komme bort fra Fæstningen, at faa den nedlagt, om ikke just sløffet, for det mente det ærede Medlem fra Ribe ikke behøvedes, — man kunde, saa vidt jeg forstod ham, sælge den til de omkringboende Beboere — saa tror jeg ikke, at det er Mødsden at sige Nej til alle de militære Forslag, der foreligger. Siger man absolut Nej til dem alle sammen, vil der ikke komme nogen Forhandling i Gang, hverken om at nedlægge Fæstningen eller om noget som helst andet paa det militære Omraade. Om nu det ærede Medlem fra Røge ved at sige Nej kan skabe den Stemning, han behøver, skal jeg ikke kunne sige. Men det forekommer mig, at det vilde være naturligt, at dette Spørgsmaal lige som de andre Spørgsmaal gik i Udvalg og saa der fandt den Behandling, man mente svarede til Situationen; et enkelt Aar lader man dem maaste ligge, fordi de ikke høre til Arbejdsplanen, et andet Aar kommer man saa vidt, at man tager dem op. Det er den Fremgangsmaade, jeg kan anbefale.

Hørup: Jeg ønsker blot at takke den ærede Krigsminister for det Raad, han var saa venlig at give mig. Han sagde, at naar vi forkastede disse Forslag, vilde vi aldrig naa det, der var mit Øjemed, nemlig at komme til Forhandling om Nedlæggelsen af Fæstningen. Jeg vil spørge den ærede Krigsminister: Hvis vi nu lade disse Forslag gaa til Udvalg, vil han saa være villig til at optage en Debat om Fæstningens Nedlæggelse?

Krigsministeren (Bahnsen): Jeg vil gerne være villig til at optage den, men jeg ser virkelig ikke, at det kan sættes i Forbindelse med det foreliggende Spørgsmaal. Jeg talte om de militære Spørgsmaal, der staa paa Dagsordenen; men der kunde jo komme andre Forslag, hvor det nok kunde